

spelarit

N:0 4

Puhelin soi tiistaina 1.8.89. Soittaja oli Sirpa ja hän kertoi italialaisten tanssijoiden tulosta Suomeen seuraavana päivänä. Suostuteluksen jälkeen sai Sirpa meidät lähtemään tervetuliaisillanviettoon Hakunilan nuorisotilalle. Iltaan valmistauduttiin huolella. Vähän jännitti, eihän sitä tiennyt yhtään minkälaisia nämä etelän ihmiset olivat. Kysymyksiä risteili mielessä: puhuvatko he englantia? , onks ne pojat komeita yms.

Moni spelareista oli jo tutustunut italialaisiin, kun he päivällä olivat saapuneet. Puuhaa oli riittänyt Sotungin koululla, jossa tanssijat yöpyivät. Hakunilan nuorisotilalla oli myös tehty valmisteluja tulevaa iltaa varten. Italian ja Suomen lipuin koristellut pylvää tekivät salista raikkaan näköisen.

Italialaisten marssiessa sisään oli jännitys korkeimmillaan. Kyllä ne pojat oli sitten söpöjä. Tummiä ja tulsia, niinhän sitä sanotaan? Sitten tanssittiin ja syötiin ja hauskaa riitti. Filmit täyTTYivät kuvista, joiden kohteita on turha edes kysellä. Mutta loppuihan sekin ilta ja oli lähdeTTYävä kotiin. Ciao, ciao ja perjantaina tavataan.

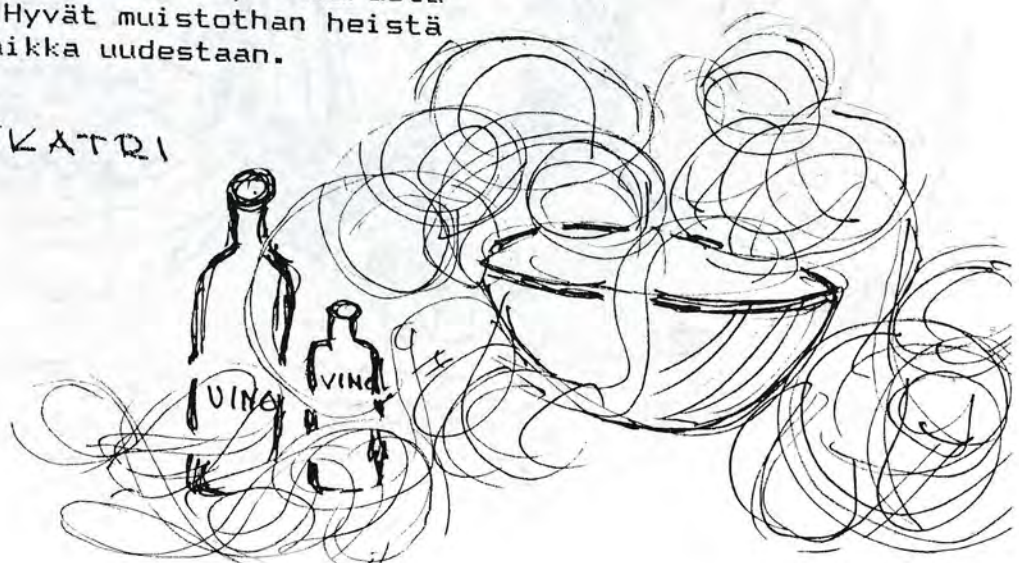
Seuraavina päivinä italialaiset kävivät esiintymässä eri paikoissa kuten lintsillä ja toreilla. Heille näytettiin Helsinkiä ja sen nähtävyyksiä. He kävivät mm. Sibelius monumentilla, Katedraalikirjossa ja Helsingin pitäjän kirjossa. Perjantaina oli taas illanvietto. Nyt oli italialaisten vuoro laittaa ruokaa ja he tekivät spagettia. Se oli hyvää vaikkakin tosi vahvasti maustettua. Siitä ei seurannut muuta kuin mahakipu.

Seuraavan yön vietimme koululla. Kati oli siellä pomppinut jo kaksi edellistäkin yötä ja nyt me menimme Katin seuraksi. Sinä yönä ei paljoa nukuttu ja aamulla olimme väsyneinä laittamassa italialaisille aamupalaa. Aamu oli viimeinen, jonka italialaiset viettäisivät Vantaalla. Edessä oli matka Jyväskylään ja

sieltä Norjaan. Peltolantorilla olleen esityksen jälkeen lähdimme omalla bussilla kotiin päin.

Muutaman päivän italialaisten lähdön jälkeen oli mieli vähän haikea mutta selvisihän siitä. Nyt pöydälläni lojuu kirje, jonka päämäärästä ei ole epäilystäkään. Hyvät muistothan heistä jäi, saisivat tulla vaikka uudestaan.

KATRI

HEI !

Tanhuujien ja spelareiden "rajut" tanssit Sotungin Nuorisotalossa lauantaina 11.11.1989 klo 19.00.

Sisäänpääsyn ehdottomana edellytyksenä on:

- asu, vapaa mutta pakollinen.
- seuran jäsenyys.
- hattu tai muu päähineeksi luokiteltava luomus.
- runsaasti iloista mieltä.

TERVETULOJA JOUKOLLA MUKAAN!

HUOMIO! HUOMIO! HUOMIO! HUOMIO!

KOKOUSHUUTU

Helsingin pitäjän Tanhuujat ja Spelarit ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään 12.11.1989 alkaen klo 14.00 Skomarsin torpassa Jokiniementiellä Hakunilassa.

Kokouksessa käsitellään sääntöjen syyskokoukselle määräämät asiat.

Johtokunta

HAASTATTELU Tolkinkylän nuorisotilassa 02.10.1989

1. NIMI, MISSA PAIN ASUT?

Veikko Lakkavaara. Asun Helsingissä, Kannelmäessä.

2. MIKSI INNSTUIT JUURI PELIMANNIMUSIIKISTA?

Olen soittanut nuoruudessani. Soitossa oli 25 vuoden tauko, ja 1970-luvun vaihteessa liityin Tarvon pelimanneihin.

3. MITEN OLET TOIMINNASSA MUKANA? PAAINSTRUMENTTISI?

Soitan viulua spelariorkesterissa.

4. MITEN TULIT LAHTENEEKSI ENSIMMAISIIN HARJOITUKSIIN?

Tarvon pelimannit soittivat Seurasaarella samaan aikaan Spelarien kanssa. Siellä tapasimme Veijon. Tarvon pelimanneja oli enää muutama, joten me viulistit siirryimme Spelareihin.

5. KOSKA ALOITIT TASSA SEURASSA? MISSA RYHMASSA?

Liityin Spelariorkesteriin syksyllä -82.

6. OLETKO SOITTANUT MUISSA ORKESTEREISSA? KAUANKO OLET SOITTANUT?

Aloitin soittamisen 18-vuotiaana. Soitin 2.5 vuotta kansankonservatoriossa Sulo Hurstisen oppilaana. Soitin sotaaikana patajoonan yhtyeessä.

7. OLIKO ALKU HANKALAA? SOITATKO MIELUUMMIN YKSIN VAI RYHMASSA?

Alku ei ollut hankalaa. Olin soittellut korvakuulolta jo ennen tunneille menoa. Mielestäni on kivampi soittaa yhtyeessä.

8. MIKÄ ON KAIKKEIN PARASTA? MIKSI? ENTA KELJUINTA?

Parasta on mukava toveripiiri ja se, kun viihdytään yhdessä. Keljuinta on, jos tulee niin kiperä kappale, ettei meinaa oppia.

9. MISSA ON VARAA PARANTAA JA MITEN?

Ollisi kiva, jos viulisteja olisi niin paljon, ettei kaikkien tarvitsisi soittaa melodiasia, vaan puolet voisi soittaa II-stemmaa.

10. MITÄ KOKEMUKSIA ON MATKOILTA?

Matkoilla olen ollut aika vähän. Hauskaa siellä on ollut. Nykyään ei terveys enää riitä matkustamiseen. Matkat on kuitenkin melko rasittavia.

Belgian matka oli hyvin hauska matka. Hankalinta oli kielitaidon puute.

11. MITÄ KOHOKOHTIA ON JÄÄNYT MIELEEN SOITTOTAIPALEELTA?

1975 Tarvon pelimannit saivat kansainvälisen Eurooppa-palkinnon. Meidät kutsuttiin 2 viikoksi Saksaan Luneburgin Nummille. Sinne oli kutsuttu myös Ruotsalainen yhtye Leksandin pelimannit. Heidän kanssaan pidimme siellä yhteisen konsertin.

Palkinto luovutettiin meille Seurasaarella. Sinne oli järjestetty juhla meidän kunniaksemme. Juhlassa oli läsnä myös palkinnon perustaja, eräs upporikas laivanvarustaja. Hän oli perustanut palkinnon jaettavaksi yhdelle Eurooppalaiselle yhtyeelle vuosittain. Merkki on vielä minulla tallella.

12. MILLAISTA SÄVELTAMINEN ON SINULLE OLLUT? OLET SÄVELTÄNYT MM. SPELARIMARSSIN.

Säveltäminen on ollut minulle melko helppoa. Kappaleet vain ovat tulleet mieleen sitä mukaa, kun niitä on alkanut kirjoittaa. Soitin kappaletta ja sitten kirjoitin sen paperille. Olen säveltänyt lähinnä pelimannimusiikkia ja joitakin lauluja. Nykyään työ on jäänyt. En olisi halunnut niin paljoa sävellyksiäni julkisuuteen kuin mitä niitä esimerkiksi Pelimannien Kätöissä on.

Lopuksi haluan toivottaa hyvää menestystä kaikille.

Haastatteli
Saija Kaukosuo

50

Ajattelin antaa vuosi-
kymmenen vaihtua ihan
huomaamatta, vaan kuinkas
sitten kävikään...

*Sydämellinen kiitos
muistamisesta
merkkipäivänäni*

yhdistykselle ja varsin-
kin "Omalle Ryhmälle" !!

Sirkka Mäkelä

MUISTELMAT ITALIALAISEN KANSANTANSSI
SEURAN Gruppo Folkloristico di Morolon
VIERAILUSTA

CIAO

Nyt on kohtalaisen kaunis kesä takanapäin, ja mieleemme on täynnä muistoja monista esiintymisistä ja erityisesti niin ystävällisen Italialaisen kansantanssi ryhmän vierailusta 2.-5.8.1989. Minulle ainakin jäi erittäin iloiset muistot viime kesästä, mutta nyt tuntuu haikealta, kun ei näe kavereitaan, jotka ehtivät tulla aika läheiseksi niinä neljänä päivänä, mitä he olivat täällä. Osa syynä siihen varmaan on se että olin heidän kanssaan 24 tuntia vuorokaudessa ja kyllähän se kieltämättä raskasta oli, mutta silti ihanaa.

Kun vieraamme keskiviikkona saapuvivat, tarjolla oli tervetuliaiskahvit pullien kera. Vieraat purkivat tavaransa ja tutustuivat Lotungin koulun ympäristöön ja sen jälkeen olikin aika mennä oikein kunnon ruokapaikkaan syömään. Illalla ohjelmassa oli tervetuliaisillanvietto Hakunilan nuorisotilassa, joka yleensä harjoituksissa on todella ankea, mutta nyt...se oli kuin mikäkin juhlasali konsanaan. Värit olivat Italialaisittain punasta, valkoista ja vihreää, ja Suomalaisittain valkoista ja sinistä. Kiitos tässä samassa koristelijoille, sillä heidän auttoivat saamaan viihtyvyyttä iltaan. Ohjelmassa oli puheita, esityksiä ja tietenkin tanssia sekä illallista ruokaa, joka toivonmukaan maistui kaikille. Iltaan mahtui vielä nopea käynti Inter Continentalissa, mutta sehän ei haitannut illan vauhtia. Ensimmäisen yön vahtivuoro oli edessä. Kello oli varmaan jo lähes kolme aamulla, kun me Kaarinan ja Veikon kanssa päästiin vuorotellen suihkuun ja ottamaan pieniä unia.

Torstai päivän ohjelmassa seurasi kiertoajelu Vantaalla ja vierailu Vantaan kaupungintalolla. Illalla oli esiintyminen Tikkuraitilla, jonka jälkeen oli sauna. Monet Italialaisista oli ensimmäistä kertaa saunassa, mutta kyllähän he näköjään tykkäsivät siitä paitsi, että oli kuulemma aika kuuma. Yöllä ns. juhlat jatkuivat, kun nuoret olivat saaneet edellisenä yönä nukuttua ja vauhtia riitti. Pojat lukitsivat tytöt luokkiin, kun he olivat juonitelleet kaikenlaista poikien päänmenoksi, mutta onneksi he rauhoittuivat ennen aamua.

Perjantaina lähdimme sitten kiertelemään Helsingin nähtävyyksiä Sibelius monumenttia myöten. Kuvia otettiin ja joitakin pieniä ostoksiakin tehtiin. Iltapäivällä menttiin Linnanmäelle, jossa he sitten esiintyivät, ja kävivät laitteissa. Laitteisiin oli mukaan mentävä, kun pyyntö tuli, vaikka korkean paikan kammo vaivaakin. Enterpriseen kieltäydyin menemästä, koska siitä en olisi selvinnyt hengissä. Linnanmäen jälkeen tunnelma alkoi tiivistyä, sillä olihan siinä jo menossa toiseksi viimeinen päivä. Illalla oli sitten se läksiäisjuhla, jossa tanssittiin, syötiin Italialaisten tekemää tulista spagettia viinin kera, juteltiin ja vaiheltiin lahjoja seurojen välillä. Ilta päättyi siihen, kun suomalaiset tekivät ison piirin Italialaisten ympärille ja kaikki alkoivat laulaa lauluja ystävyydestä. Silloin huomasin ensimmäisen kerran kyynelten tulevan Italialaisten tyttöjen poskille. Yöllä koulussa vielä katsottiin videonauhoja esim. seuramme Englannin matkasta, sekä Morolon kaupungin näkymiä.

Lauantai aamu tuli nopeasti - ehkä liiankin, mutta olisihan se joskus tullut eteen väkisinkin eli tavaroitteen pakkaaminen. Viimeiset esiintymiset oli edessä, Tikkurilan tori ja Katriinan sairaala. Ilma oli sateinen, joten esiintyminen Tikkurilassa jouduttiin pitämään parkkihallissa, mutta kyllähän se sielläkin sujui. Katriinan sairaalassa oli tarjolla hyvä ruoka ja esitysikin meni hyvin, mutta silti nuoret eivät olleet enää niin iloisia kuin he olivat olleet aiempina päivinä. Bussimatkalla alkoi jo minullekin tulemaan itku silmään kun viimeiset tunnit olivat käsillä. Kouluun päästyä oli ryhmäkuvien aika, eikä silloin enää kyyneliä salailtu. Italialaiset vaihtoivat kansallispukunsa pois, joivat lähtökahvit ja pakkasivat bussin. Hyvästelyt alkoivat kyynelten ja pussailujen kera. Jokaista hyvästeltiin ainakin pari kertaa, ja kun bussi lähti pihasta, kaikki vilkuttivat ja itkivät onnesta - kun olivat saaneet ystäväystyä toistensa kanssa, surusta - koska nyt niistä ystäväistä oli erottava.

Kotiin päästyäni olin todella väsynyt näiden päivien jälkeen, ja sen kyllä huomasi, sillä otinhan minä 12:sta tunnin tirsat, enkä herännyt sillä välillä kertaakaan.

Näihin tunnelmiin lopetankin nämä m. istelmat

HYVÄÄ SYKSYN JATKOA KAIKILLE

ARRIVEDERCI

Kati

EKAT AIKUISTEN HARKAT

Heti, kun aukaisimme oven (Hakunilan nuorisotilalle) kuului iloinen hälinä. Aikuistanhuaajat ne siellä jutteli ja naureski keskenään. Me emme menneet heidän luo vaan jäimme lähellä ovea olevalle sohvalle, jossa jo istuskeli Minna ja Mia. Myös uudet tulokkaat aikuisten harkkoihin. Siinä sitten vaihdoimme kuulumisia ja katselimme kesällä seuran vieraina olleiden italialaistanhuaajien kuvia. Pian loppui Jaanan lasten tanhuharkat ja pääsimme sisälle saliin. Istahdimme kainosti sivummalle muista ja pläräilimme uusia italialaisten kuvia. Vilkuilin ympärilleni ja huomasin, että melkein kaikki oli tutunnäköistä porukkaa. Mutta vain muutaman harvan nimen tiesin.

Ihmeen kauan kestää ennen kuin aloitamme. Ei edes "omissa" harkoissa saada jutella näin kauan. Mutta onhan tää eka kerta... No, onnex kestää! Sitä vähemmän möhlin, mitä vähemmän tanhutaan, ajattelin. Pian sen jälkeen Hilikka komensikin meidät piiriin alkuverryttelyyn. Venyttelimme itsemme lämpimiksi ja sitten menox eli tanhuksi.

Onnex me saadaan olla pari, sanoin Katrille. Onhan siinä tarpeeksi jännittämistä millaista aikuisten harkoissa on ja sit jos vielä on uusi outo mies parina...

Ei ne harkat kuitenkaan niin kauheet ollut mitä olin kuvitellut. Oikeastaan ne ei ollut yhtään kamalat, siellä oli kivaa! Eikä tanhutkaan olleet ylivoimaisen vaikeita. Ei ne kyllä hirveen hyvin mennyt, mutta ei kaikki aikuisetkaan osanneet mennä. Ja kun enemmän harjoiteltiin, alkoi tanhutkin sujua, tosin parantamisen varaa ja oppimista oli vielä paljon.

Iloisella ja hyvällä mielellä lähdin pois odotellen innokkaasti seuraavaa viikkoa ja uutta tanhukertaa.

Mari

Viisivuotistaival Perjantai-ryhmässä.

Aloitimme Perjantai-ryhmässä tanhuamisen Syksyllä -84 ja olemme olleet innolla mukana siitä asti. Alussa minulla oli vaikeuksia tuon polkan kanssa, mutta sananlaskukin sanoo, että ahkeruus kovan onnenkin voittaa. Päätelköön jokainen onko tuo pitänyt kohdallani paikkansa. Keväällä -85 pääsimme Lauran kanssa ensimmäiseen "kovaan" paikkaan kun saimme kutsun Myyrinkodin asukkaita viihdyttämään. Astelimme peräkanavaa kuin köyhän talon porsaas vanerilavalle täriseämään. Hyvin se meni vaikka oli siinä jotain pientä, jonka saimme anteeksi oltuamme niin innostuneita ja vihreitä.

Kesällä -85 lähdimme Belgiaan jonne meidät kutsui Reintje Vos niminen ystävyysseura. Siellä oli tosi upeat 15 vuotis-päivät ja me esiinnyimme siellä ympäri maata viikon ajan. Se oli unohtumaton matka kun koko yhdistyksen piti hyvää fiilinkiä ja runsasta ohjelmistoa yllä. Etenkin se teltassa esitetty sikermä noin 3000 katsojalle meni nappiin. Palasimme tietenkin tyytyväisinä ja iloisina kotimaan kamaralle.

Samana vuonna oli lisäksi myllyiltaa, Nordlek-85 Turussa ja monta muut. hauskaa yhdessä vietettyä esiintymistä, sekä paljon harjoituksia.

Muistoissani on myös naamiaiset Martinlaaksossa, josta parhaan puvun palkinnon nappasi tietysti Lyyli eikun Arska. Ratkiriemukasta.

Aivan kuin huomaamatta saimme lisää esiintymiskokemusta jota ei ollut missään myytävänä. Muistaakseni vuoden 1986 aikana ei lähdetty mihinkään ulkomaille, koska joku oli mokannut jotain Tukholmassa. Näin meillä tämä asia kerrottiin. Siitä sai sitten kärsiä koko ryhmä.

Muistan myös varsin hyvin kun lähdimme Kööpenhaminaan Tanskalaisen Mölleåens Folkedanseren vieraaksi. Nämä isäntämme ja emäntämme olivat parhaita mitä matkalainen voi toivoa. Suuri Gala-ilta oli matkamme huipennus koska esitys meni hienosti ja tunnelma korkealla. Saksalainen ohjaaja tuli kertomaan minulle, että Suomalaisten ryhmä oli hänen

suosikkinsa Gala-juhlissa. Saksatar ihmetteli erityisesti meidän kovaa yhtäjaksoista menoamme 20 minuutin ajan.

Englanti ja sen pienen pieni kaupunki Sidmouth oli kesän -88 kohokohta. Arena oli se "pääkallonpaikka" johon meidät vietiin kaksikerroksisella bussilla. Ihmetykseni oli suuri kun joka ilta paikalla oli noin kymmentuhantinen yleisö. Milloin Suomessa päästään vastaavaan? Siellä me vietimme 10 päivää ja yötä elämästämme hyvän ruoan ja Englantilaisien kohteliaisuuden ristitulella.

Vielä vähän ulkomaanmatkoista: Tätä kirjoitettaessa on USA:n matkan suunnittelu edennyt jo varsin pitkälle. Tämä matka on kaikilla tavoin suurin. Lähtijöitä on ilmoittautunut 40, matkan kesto n. 2 vk ja hintakin luonnollisesti kipuua hieman korkeammalle kuin Eurooppaan suuntautuvat matkat. Tämän Syksyn kuluessa käynnistetään varojen keräys ko. matkalle, mutta odotetaan nyt ensin vastauksia USA:sta.

Tänä vuonna emme ole käyneet Hyvinkäätä ja Mäntsälää pidemmällä joten ensi vuonna sitten "santsataan". Hyvinkäältä tuli mieleeni Hoijakka joka tarjosi Perjantai-ryhmälle tilaisuuden esittää mitä osaat. Esityksen jälkeen tulivat tutut ja tuntemattomat onnittelemaan vauhdikkaasta ja hyvin tanssitusta sikermästä. Kaikki hauska loppuu kuitenkin aikanaan. Niin myös tässä ryhmässä valitettavasti.

Vain kaksi päivää ennen Hoijakan esitystä toinen ohjaajistamme haukkui koko ryhmän pataluhaksi, jos se esitys siksi menikin niin hyvin. Uskokoon jokainen mitä haluaa. Mikähän Perjantairyhmän ohjaajiin on mennyt? Koko vuosi on leikitty mykkäkoulua ja näytetty mörri möykynäamaa. Tanssijoita nimitellään vaikka millaisilla nimillä ja tunnelma on kuin hautajaisissa. Ottakaa oppia Hilkalta. Olemme siis väärässä ryhmässä tilanne varmasti paranee kun meistä pääsee eroon.

Tällainen tilanne tekee helpoksi siirtyä Raimon ohjaamaan ryhmään. Ykkössikermä oli harjoituksissa Solvallassa, mutta se on kuulemma haudattu. Miksi sitä ollenkaan harjoiteltiin? Mitä muuta tilalle ensi kesää varten? (Ohjaajat muistavat varmasti tanssijapulan.) Kenen etu on

morkkata toisten ryhmien esittämiä sikermiä? Tätäkö siellä ohjaajakurssilla vaan opetetaan? Siinä tapauksessa ovat seuramme rahat menneet täysin hukkaan. Entä yhteistyö eri ryhmien kesken? Uskaltavatko tanssijat käydä tervehtimässä muiden ryhmien tanssijoita joutumatta silti leimatuksi tai syrjityksi? Epäilen vahvasti ainakin erästä ryhmää ja sen komentoa. Jos seuramme taloudellinen tilanne onkin kohtalainen ei samaa voi sanoa henkisestä puolesta, koska tilanne on suorastaan surkuhupaisa. Tämän kaiken olen kirjoittanut siksi, että saataisiin keskustelua aikaan ja mieluummin edessä kuin takanapäin. Samalla kun lopettelen tämän ihan pienen kirjoitteluni haluan esittää parhaat kiitokseni Perjantairyhmän pelimanneille ja tanssijoille niistä yhteisistä vuosista jotka saimme hausalla tavalla kokea. Parasta jatkoa ja soitelkaa sulosti ja tanssikaa nätisti ja iloisella mielellä toivoo Kössi

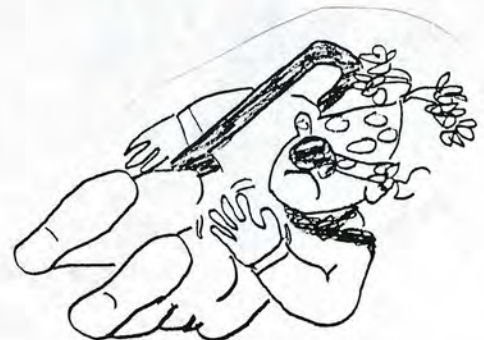
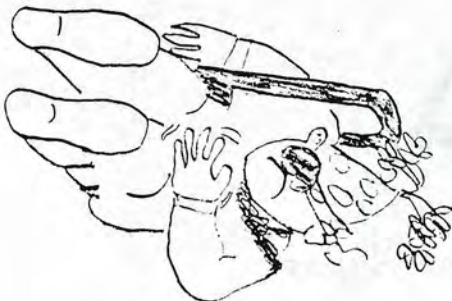

SEURAMME VIETTÄÄ YHTEISTÄ PIKKUJOULUA

Perjantaina 08.12.1989 klo 19.00 Lounaskumpulassa,
osoite Kumpulantie 1.

Perinteinen jouluruoka kahvin ja tortun kera maksaa 75 mk.

Ilmoittautumiset Hilkaalle p. 3451238 tai omalle ohjaajalle 26.11
mennessä.

Lehden toimittivat:

Piijo 876 5234 Maija 2236272
Saija 876 5235 Riitta 847563
KopioLoneen tuljettajana: Heli
6981937 8769193 8726306